

SARDINIË

IN DE KUITEN

Twee vriendinnen, een week
en héél wat kilometers...

Liefhebbers van fietsvakanties zullen het herkennen: eens je de smaak te pakken hebt, trap je altijd maar meer en verder. Irene en Laura fietsten zelfs zeven maanden door Europa. Dit is hun verhaal van een weekje trappen op Sardinië.

WIE ZIJN IRENE EN LAURA?

- **Begonnen tien jaar geleden**, als jonge twintigers, op een goeie dag te fietsen in en rond hun woonplaats Rotterdam.
- **Ze kregen de smaak te pakken en fietsten steeds verder** in eigen land en naar het buitenland richting Frankrijk, Engeland, Duitsland, Tsjechië... tot zelfs een heuse tocht van zeven maanden door Europa een paar jaar geleden.
- **Mooiste land om te fietsen?** "Van eiland naar eiland in Kroatië! Het weer was perfect, de toeristen waren net weg... we hadden het paradijs voor ons alleen!"
- **Beste periode?** "Voor- of najaar, als de toeristen weg zijn, de wegen rustig én de temperaturen niet te hoog"
- **Hun beginnerstip:** "We wisten van niks toen we begonnen, we traptten gewoon in jeans en op sneakers. Tot we zadelpijn kregen en iemand ons zei: 'Hebben jullie dan geen aanpaste fietskleding?' Dat bleek inderdaad een wereld van verschil!" (lacht) "Begin gewoon heel simpel in eigen land, daar is zoveel moois te beleven. Wij willen trouwens deze zomer heel erg graag België verder komen ontdekken, daar hebben we nog lang niet alles gezien!"

Irene en Laura houden hun fietsavonturen bij op Instagram (@weareonabike) en hun blog onabike.nl. Eind maart verschijnt hun boek 'Ga op de fiets' (Uitgeverij Fjord) met daarin 15 routes die de dames deden in Europa.

“Een busje vol surfers hangt naast ons in de remmen en vraagt of ze ons boven moeten afzetten. Verleidelijk, maar we bedanken en zetten door”

“Volgens de meeste Italianen ga je naar Sicilië voor het eten en naar Sardinië voor de natuur. We weten niets van het eiland, behalve dat het biertje Ichnusa (lekker!) er vandaan komt en ja, dat het er onwaarschijnlijk mooi moet zijn.

We trotseren het chaotisch drukke centrum van Napels en gaan op weg naar de haven. Daar vertrekt straks onze boot naar Sardinië. Gedeukte auto's rijden vlak langs ons, luid toeterend en wild gebarend. Van verre zien we de cruiseschepen liggen met op de achtergrond de Vesuvius. Op het schip zoeken we een plek aan het raam, vanwaar we nog een laatste blik op de stad werpen. Mijmerend over de vele smalle, smoezelige straatjes, waar de bewoners steevast uit hun raam hangen omdat er altijd wel wat te zien is. Nergens leven ze meer met de dag dan hier, want met Vesuvius naast de deur kan 'elke dag zomaar hun laatste zijn', zoals de Napolitanen zelf beweren.

SOKKEN IN SANDALEN

's Nachts steekt er een flinke storm op. Wanneer we ontwaken, rekken we ons uit met uitzicht op Cagliari, maar de storm is nog niet gaan liggen. Boven het land hangen dikke, grijze wolken. De wind trekt de vlaggen haast van hun stokken. Met een dikke jas aan en sokken in onze sandalen fietsen we van boord. We zoeken een weg zuidwaarts, de stad uit. Terwijl we proberen niet voor een auto geblazen te worden, rijden we door een prachtig vogelgebied. Het water naast de weg kleurt roze van de vele flamingo's. Nadat we een industrieterrein doorkruisen, kunnen we gelukkig van de snelweg af. We rijden verder over een rustige kustweg. De dorpjes die we passeren zijn uitgestorven want het toeristenseizoen is voorbij, op het stadje Pula na. De eeuwenoude olijfbomen op het dorpsplein, de vlaggetjes in de straten en de oude Italiaanse mannen en vrouwen op de bankjes doen, zelfs in dit grijze weer, zomers aan. Langs de kust passeren we de ene ronde, stenen toren na de andere. Later leren we dat deze prehistorische ronde torens 'nuraghi' worden genoemd en dat er op-

“IS DAT NIET GEVAARLIJK?”

“Die vraag kregen we wellicht het vaakst, en dan zeker: 'zo twee vrouwen alleen'. Maar het was veel makkelijker dan iedereen van tevoren dacht. Tijdens die zeven maanden door Europa hebben we alleen maar positieve ervaringen gehad en leuke mensen ontmoet. Iedereen is altijd nieuwsgierig als je met de fiets ergens aankomt, overal werden we geholpen. Fietsers onder elkaar zijn sowieso heel vriendelijk. Soms blijft het bij een korte hallo, maar soms ga je ook een tijdje samen fietsen. Dat zijn heel bijzondere ervaringen.”

Sardinië wel duizenden te vinden zijn. De golven spatten hoger op dan de torens en leiden ons af van de nog altijd stevige wind. In de baai van Chia is de zee al helemaal wild. De storm zal vannacht aantrekken, waardoor de politie extra waakzaam is. Wildkamperen aan deze mooie baai zit er dus niet in, maar een andere slaapplek zoeken blijkt lastig. Eigenaren van pensions zijn in deze tijd van het jaar met de noorderzon vertrokken en campings zijn hier niet in de buurt. Een voorbijganger wijst ons op een bed and breakfast die gelukkig nog wel open is.

TUSSEN DE CACTUSSEN

Na Chia begint Sardinië pas echt. We rijden de baai uit, de heuvels in. De zon breekt door het wolkendek heen. Boven op de eerste heuvels zien we ruige rotsen voor ons uitstrekken. We zijn omgeven door lichte heuvels, die begroeid zijn met planten van het donkerste groen. In stilte genieten we van de onwaarschijnlijke schoonheid.

We fietsen van de heuvels af, richting zee. De kustweg is stil en helemaal alleen van ons. We kunnen stoppen waar we willen en zittend op de vangrail kijken we uit over het diepblauwe water, de woeste schuimkoppen en de aardse kleuren van het eiland. Over smalle wegen met aan weerszijden metershoge cactussen en over houten vlonders rijden we op het tropisch ogende Porto Pino af. Daar vinden we een wit zandstrand, een azuurblauwe zee en ligstoelen. We genieten van de zon en onze lunch totdat er donkere, dreigende lichten naderen. Tijd om weer op te stappen. Net zo lang tot het echt hard regent, fietsen we door. Met z'n tweeën passen we precies in een klein bushokje en daar wachten we tot het ergste noodweer voorbijtrekt en een regenboog verschijnt.

NAAR DE TOP... OF NIET

Na Carbonia trekken we iets verder het binnenland in. Dat is meteen een groot verschil met de kust: hier teren ze duidelijk niet op het geld van toeristen. Hier woont de oudere bevolking, die nog leeft van het land en met gebogen ruggen de schone was aan te hoge waslijnen ophangt. Aan de kant van de straat staan hun vervallen huizen, waarvan de deuren gastvrij openstaan. Het platteland ziet wit van de schapen. De kuddes worden beschermd door kolossale honden, die soms niet eens van de schapen te onderscheiden zijn, zo wit en wollig zijn ze. Wanneer we de kust weer bereiken, is er iets veranderd: de kleur van de aarde is hier niet meer lichtbruin maar rood. We fietsen een tijd langs de zee, tot ons weer een klim staat te wachten. Kilometerslang stijgen we 13%. In de lichtste versnelling en met zweet op ons voorhoofd trappen we onszelf omhoog. Een busje vol surfers hangt naast ons in de remmen en vraagt of ze ons boven moeten afzetten. Verleidelijk, maar we bedanken. We slingeren over de, gelukkig rustige, weg naar boven. De laatste honderd meters zijn niet te doen, onze benen zijn zo verzuurd dat we het laatste stuk wandelen. Op de top komen we op

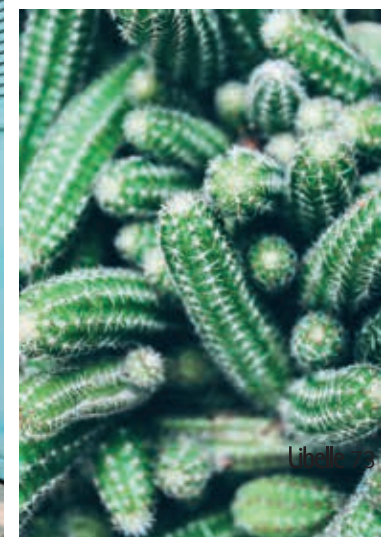
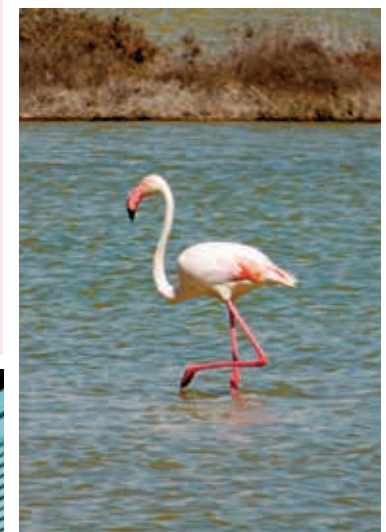
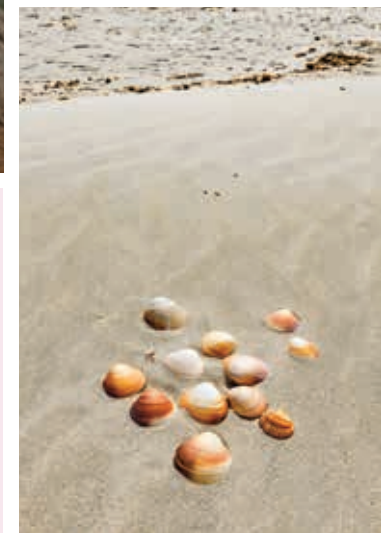
TRAPPEN DOOR SARDINIË
RUIGE BAAIEN & ELEGANTE STADJES

AFSTAND
420 km

TIJD
6 à 8 dagen

WEGEN
autowegen, soms een gravelpad

INSPANNING
●●●●●

“We zetten onze tenten op aan de heldere zee en zwemmen net zo lang tot we alle vissen hebben gezien”

“Een warme douche, een grote pan pasta en een zonsondergang later vallen we in slaap met het ruisen van de zee op de achtergrond”

adem en houden een picknick in de berm. Auto's toeteren geamuseerd naar ons als ze ons romantische tafereel zien. Beneden, in het surfwalhalla Buggerru, vullen we onze bidons, rijden naar het strand en storten ons in de hoge golven tot de zon bijna onder is. Achter het strand ligt een groot pijnbomenbos, waar we onze tenten opzetten – onze eerste keer wildkamperen.

EEN PLAN GAAT NIET ZOALS GEPLAND

De volgende ochtend starten we meteen met alweer een klim. De bossen liggen als een deken over de aarde. De wegen zijn perfect, rustig. In de verte zien we steeds een streepje zee schitteren. In het dal stoppen we om te lunchen en voor een korte siësta; de volgende beklimming is een eitje. We dalen weer af en rijden via vlakke, rechte wegen terug naar de kust. Op de vlakke waait het behoorlijk en we hebben de wind volop tegen. Onderweg rijden we langs een vogelgebied en dat betekent: even stoppen. We halen onze verreikere tevoorschijn en zo turen we een tijdlang naar alle vogels in en om het water. Het plan is om een dam over te steken, maar een plan gaat niet altijd zoals gepland: de dam is afgesloten. We hebben gemerkt dat een wegafsluiting zelden voor fietsers geldt. We openen het hek en zelfvoldaan fietsen we de dam over. We hebben het mis: aan de andere kant is het hek beter afgesloten. Valt dat tegen! We hebben geen zin in omdraaien en kilometers omrijden. Terwijl we twijfelen wat we zullen doen, verschijnen er wielrenners die ook de dam over willen. Ze lachen om onze verloren gezichten en we besluiten elkaar te helpen. We laden onze fietsen af en gooien tas voor tas over het hek, vervolgens assisteren zij ons en wij hen, met de fietsen over het hek te tillen. Vanaf daar rijden we door een bijna Hollands gebied: weilanden en geasfalteerde fietspaden. Oké, afgezien van de uitbundige kerken dan en het groteske standbeeld van St. Christopher, de beschermheilige van reizigers. Op onze

DE VOORDELEN VAN FIETSREIZEN

- De **vrijheid** van fietsen is onbetaalbaar. Je kunt gaan en staan waar je wilt en kleine weggetjes inslaan waar je met de auto niet geraakt.
- Er zijn **veel meer fietspaden dan je denkt**. Rij je met de auto naar Frankrijk, zie je enkel de snelweg, maar er zijn zoveel mooie routes. Zelfs in Bosnië en Herzegovina vormden ze oude spoorwegen om tot fietspaden.
- Het geeft heel veel **voldoening om op eigen kracht ergens te komen**. Ik zal nooit het wauwgevoel vergeten toen we voor het eerst van Rotterdam tot in Londen waren geraakt. Natuurlijk is het soms lastig en vermoeiend, we hebben ook weleens huilend ergens onderweg gestaan. En als het pijpenstelen regent is beginnen fietsen niet zo leuk. Maar het zijn die moeilijke momenten die nadien voldoening geven. En na een goeie nacht slaap heb je altijd weer energie.
- **Iedereen doet het op z'n eigen manier**. Je kunt alles plannen op voorhand, of onderweg kijken naar wat je tegenkomt. Zo doen wij het het liefst.

laatste benen fietsen we Oristano binnen, een gemoedelijk stadje. We vinden een hotelkamer, frissen ons op en gaan op zoek naar iets te eten. We komen bij een literair festival terecht, waar we speciaalbiertjes drinken en lokale bewoners ontmoeten, die gelukkig een woordje Engels spreken. Op hun aanraden eten we pizza bij de beste pizzeria van Oristano (of misschien wel van heel Sardinië).

WARMER DOUCHE EN VERSE PASTA

Vanuit Oristano is de weg rechttoe, rechtaan en dat betekent feest voor automobilisten, die als razenden langsrijden. Een ander gevaar schuilt in de berm van de weg: bosjes vol doornen. Een lekke band later vinden we een weg binnendoor. Steile wegen door olijfbosgaarden leiden ons naar de kustplaats Bosa. Vanaf de weg zien we een grasveld liggen recht aan zee met wat kampeerbusjes erop, gezellig! We besluiten erheen te rijden via een smal modderpad en zetten onze tenten op aan de heldere zee. Het water is koel en we zwemmen net zo lang tot we alle vissen hebben gezien. Een warme douche, een grote pan pasta en een zonsondergang later vallen we in slaap met het ruisen van de zee op de achtergrond. Na een ontbijt op de rotsen, zetten we onze weg voort. Boven ons zwermen enorme vale gieren, naast ons fladderen kleine vogeltjes. Terwijl we naar Alghero fietsen, rijden we langs kale rotsen en zien vanaf de hoge kliffen de donkere zee. In gedachte nemen we al afscheid van de westkust van het grootste eiland van de Middellandse Zee. We sluiten onze rit af in de havenstad Torres, waar we de boot naar Barcelona nemen, klaar voor ons volgende avontuur.

Nog niet uitgefitst?

Dan kun je de boot naar Barcelona nemen zoals wij deden, of naar Corsica, of naar Rome. Of je fietst de rest van de kustlijn van het eiland af. Je zult zien dat die niet voor niets Costa Smeralda heet, de Smaragd kust.

Onze adresjes in Sardinië:

Mariano IV Palace Hotel in Oristano, kamperen op camping S'Abba Druche, net voorbij Bosa, de beste pizza eet je bij Pizzeria Civico 35 in Orista.